

C/2024/1101

5.2.2024

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2023 r. – Vivendi/Komisja

(Sprawa T-1097/23)

(C/2024/1101)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vivendi SE (Paryż, Francja) (przedstawiciele: P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure i Y. Boubacir, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- w ramach środka organizacji postępowania nakazanie Komisji, na podstawie art. 89 i 90 regulaminu postępowania przed Sądem, przedstawienia wszystkich dokumentów, materiałów i innych informacji, w oparciu o które w dniu wydania decyzji Komisji Europejskiej C(2023) 6428 wersja ostateczna z dnia 19 września 2023 r. uważała ona, że dysponuje poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze, aby uzasadnić skierowanie żądania udzielenia informacji do skarżącej;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania w niniejszym przypadku art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 z powodu naruszenia art. 10 EKPC i ochrony należytej dziennikarskim źródłem informacji, ponieważ nie przewidziano środka zaskarżenia ex ante zapewniającego skorzystanie z tej ochrony, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2023) 6428 final z dnia 19 września 2023 r., zmienionej decyzją Komisji Europejskiej C(2023) 7463 final z dnia 27 października 2023 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja została oparta na błędnej podstawie prawnej, mianowicie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, i stanowi nadużycie władzy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że zaskarżona decyzja opiera się na niepełnym, a w każdym razie błędnym uzasadnieniu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do ochrony przed arbitralnymi lub nieproporcjonalnymi ingerencjami władzy publicznej oraz prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego, ponieważ zaskarżona decyzja została wydana bez dysponowania przez Komisję poszlakami o wystarczająco poważnym charakterze.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady impossibilium nulla obligatio est i zasady zakazu nadużywania władzy ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji nakazano Vivendi SE zebranie i przekazanie Komisji informacji dotyczących grupy Bolloré, jednego z jej akcjonariuszy, nad którym nie sprawuje ona żadnej kontroli mogącej zobowiązywać ją do przekazania jej należących do niej dokumentów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ nakłada na Vivendi, po pierwsze, obowiązek przekazania dokumentów niemających związku z przedmiotem dochodzenia, a po drugie, nadmierny ciężar w stosunku do potrzeb tego dochodzenia.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim narusza ochronę, jaką art. 10 EKPC zastrzega dla dziennikarskich źródeł informacji, ponieważ:
 - decyzja opiera się na art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, który to przepis jest niezgodny z prawem i nie ma zastosowania w niniejszym przypadku, zgodnie z art. 277 TFUE, ponieważ nie przewiduje żadnego skutecznego środka prawnego ex ante umożliwiającego skuteczną ochronę dziennikarskich źródeł informacji;
 - w każdym razie decyzja narusza ochronę przysługującą dziennikarskim źródłom informacji, wymagając przekazania dużej liczby dokumentów ujawniających źródła, z których korzystają dziennikarze, których dotyczy zaskarżona decyzja.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że decyzja jest pozbawiona jakiejkolwiek gwarancji mogącej chronić tajemnicę życia prywatnego osób, których dotyczy nakaz wydany decyzją, i narusza istotnie narusza tę tajemnicę, nakładając obowiązek przekazania Komisji Europejskiej dokumentów korzystających z tej ochrony